

— Не, аз не съм достоен!

— Пости и се моли още три дни, като че му казал аегела. — Може би, тогава ще станеш достоен да седиш върху трона на Викра.

Ангелът изчезнал от погледа му. Царя постил и се молил още три дни и след това пак се отправил към сдилището. Той отново паднал пред трона, надявайки се, че тоя път ще бъде достоен да заеме мястото на сдия. Но пак един от мраморните ангели като че му заговорил:

— Достоен ли си ти, о царю, да седиш върху трона на Викра? — Ти никога ли не си ламтял за чужди богатства?

Отново царя бил озарен от светлина, и той се познал. Никога по-рано той не се е виждал такъв.

— Не, аз не съм достоен — тъжно си казал той.

— Пости и се моли още три дни. Може би, тогава ти ще станеш достоен да седиш върху трона на Викра, — му казал ангела.

И този ангел също станал невидим.

Времето минавало. Царя все продължавал да отива до трона, и всеки път някой от ангелите, като че го попитвал:

— Достоен ли си ти?

Най-после, царя видял, че останал само един ангел, който да подкрепя черното мраморно седалище. Още веднаж той прекарал в пост и молитва три дни. Когато дошел до трона, последният ангел го попитал, както и другите:

— Достоен ли си ти, о царю, да седиш върху трона на Викра?

И отново царя се озарил от вътрешна светлина. Сега той постил толкова дълго и се молил тъй горещо, че се приготвил, навярно, да бъде достоен за трона на Викра. Но все още той се бавил да отговори.

— Чисто ли ти е сърцето, о царю? — попитал ангела.

— Не, не съм достоен — тъжно отговорил царя.